

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru pace și dreptate

Problema păcii în lume rămîne mereu de urgentă actualitate, pentru că mai există focare în lumea apuseană, care împing la război atomic cu arme nucleare.

De aceea Mișcarea creștină pentru pace de la Praga, cuprinzînd numeroși membri în lumea întreagă, a inițiat o acțiune, care se duce în 11 comisii de studii. Acestea sînt: Pacea și dreptatea, Pacea și libertatea, Pacea și problema germană, Pacea și războiul rece, Pacea și dezarmarea, Pacea și mișcarea ecumenică a bisericilor, Pacea și abuzul cu Creștinismul, Pacea și tineretul, Pacea și noile state independente din Africa, apoi Comisia pentru informații și Comisia pentru pregătirea celei de a doua adunări mondiale creștine pentru pace din 1964. În aceste comisii și bisericile din Republica Populară Romînă își au delegații lor spre o colaborare cît mai strînsă și activă. Ca președinte al comisiei pentru „Pace și dreptate” a fost ales I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, și ca secretar șeful Bisericii cehoslovace M. Novak din Praga.

Potrivit hotărîrii Comitetului consultativ al Mișcării creștine pentru pace din mai 1962, precum și a Comitetului de lucru al Mișcării, de la Moscova și Dribergen-Olanda, din 1962, lucrarea comisiilor pe anul 1963 trebuie activizată, ca pregătire pentru marea adunare mondială creștină pentru pace din 1964.

În consecință I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei a convocat la Iași, în ianuarie 1963, ședința comitetului comisiei pentru „pace și dreptate”, venind de la Praga secretarul ei, M. Novak. Iar din țară comisia a fost completată cu profesori de la Institutele teologice ortodoxe, reformat și luteran.

În discuții vii s-a afirmat de către cei prezenți, că problema păcii în lume este una din cele mai arzătoare chestiuni actuale, care recere efort susținut de la fiecare în parte și de la toți împreună. O cere și învățătura creștină a Mîntuitorului Hristos.

Ce privește dreptatea, aceasta stă în legătură cu ceea ce este adevărat pentru omenire. Pentru creștini dreptatea este voia lui Dumnezeu spre tot binele pentru toți. Prin urmare, dreptatea stă în strînsă legătură de ceea ce este bun pentru toți. Dreptatea să fie izvorul păcii și al conținutului ei, adică spre pace duce totul ce este drept pentru omenire.

Firește că atunci ceea ce amenință existența omenirii este nedrept. Aici se cuprinde sărăcirea populației, lipsa de grijă pentru oameni, exploatarea, robia, discriminarea de orice fel și altele. Iar dreptatea se cuprinde în dezarmare, încetarea experiențelor cu arme nucleare, înlăturarea sistemului colonial, ajutorarea celor în nevoi, coexistența pașnică în lume. Astfel, pacea spre binele comun aduce totodată și dreptate tuturor, precum dreptatea față de toți aduce pacea în lume.

Pe lîngă argumente de ordin social și uman, noi avem argumente abundente creștine care trebuiesc puse în valoare și vestite creștinilor de pretutindeni spre urmare, căci zice Domnul: „păziți pravila și faceți fapte bune, fiindcă în curînd va veni mîntuirea mea și dreptatea mea se va descoperi” (Isaia 56, 1).

Prin urmare pacea și dreptatea nu sînt atitudini paralele, ci ele se înlănțuiesc și se determină reciproc. Și una și alta urmăresc binele comun, căci pacea pe care o vestim de la Mîntuitorul Hristos nu este o pace între două războaie ci una care de acum înainte va fi durabilă, în viitor. Pentru ea purtăm răspundere în fața oamenilor și a lui Dumnezeu, pentru ea trebuie să stăruim, prin căință să înlăturăm greșelile de altă dată și prin dragoste să realizăm plinătatea dreptății lui Dumnezeu.

Aceste idei au fost depuse apoi într-un proiect special, care a fost înaintat Secretariatului Mișcării creștine pentru pace de la Praga, spre a constitui baza de discuții la ședința plenară a comisiei pentru „Pace și dreptate”.

Această comisie s-a întrunit apoi la Tabarz, lîngă Erfurt, în Germania democratică, în zilele de 14—17 februarie 1963, în frunte cu I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei. Au participat 20 delegați din numeroase țări europene, venind și reprezentanți din Africa, unul din Ghana și altul din Senegal.

În discuție s-a pus proiectul român, împreună cu alte proiecte, fiind recunoscut bine justificat din toate punctele de vedere, biblice și umane. Din el s-au desprins apoi trei puncte de reper pentru lucrările comisiei și anume: dreptatea ca bază a unei păci durabile, dreptatea ca bază a relațiilor dintre state și dreptatea ca bază a vieții în societate.

Membrii erau de acord că justificarea teologică a problemei „pace și dreptate”

trebuie să ducă neapărat la aplicarea în problemele și condițiile vieții actuale. Cu toate păcatele ce le săvîrșesc creștinii împotriva lui Dumnezeu, acesta totuși nu încetează să trimită spre ei harurile Sale, ca expresie a voinței Sale neconținute spre binele omenirii. Acest adevăr obligă Biserica și pe membrii ei la atitudine de slujire reciprocă spre binele tuturor. De la aceasta nu se poate eschiva nici un creștin cinstit.

Prin urmare tematica comisiei s-a completat astfel: la tema primă despre „Dreptate și pace” s-a precizat că trebuie să se aibă în vedere Dreptatea lui Dumnezeu și dreptul omului, dreptatea și solidaritatea și rolul de avertizare al Bisericii către creștini în problemele vieții; la tema a doua despre „Dreptatea și relațiile internaționale” se are în vedere coexistența și cooperarea, contactele și negocierile, tratatele și mijloacele reciproce de soluționare a crizelor; în fine la tema a treia: „Dreptatea ca bază a vieții sociale”, se vor cerceta principiile de aplicare a dreptății pentru toți oamenii, în condițiile actuale de transformare culturală, politică, economică, tehnică și socială.

Membrii comisiei erau conștienți, că fiind ca creștini și păstori sufletești martori ai Mîntuitorului Hristos (Fapte 1, 8), ei trebuie să umble în lumină, căci roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr (Efes. 5, 8—9), ca să trăiască în pace (2 Cor. 13, 11) și să vestească pretutindeni datoria păcii și a dreptății în faptele oamenilor.

Constatînd că „pacea derivă din dreptatea valabilă pentru toți”, și că stăruința pentru ea nu este un joc vremelnic de idei, ci desfășurarea conștiinței cinstite, creștinul nu poate decît să salute cu bucurie lucrările acestei comisii și să-și însușească pentru viața sa din principiile anunțate de ea.

Dreptatea și pacea nu sînt noțiuni sau cuvinte simple, menite să fie discutate, ci ele implică asistența noastră a tuturor la ele, adică aplicarea principiilor dreptății în viață, și pacea va dăinui printre noi. Pornind de la exemplul personal, prin solidaritate creștină vom contribui la exemplul colectiv și astfel ne vom asigura dreptatea și pacea, pe care le vom impune celor ce încă astăzi mai arată atitudini nepotrivite vînturînd gînduri potrivnice existenței pașnice în lume.

Prof. M. Șesan

Înviere și pace

An de an, de pe filele Sfințelor Scripturi ale Noului Testament, din graiul vechi de multe și multe veacuri ale Sfinței Tradiții, de pe filele atîtor cărți de îmbunătățită viață duhovnicească, de care e plină comoara sacră a Ortodoxiei, am citit cuvintele tipărite din rază de slavă: Hristos a înviat!

În fiecare an, cînd odată cu zorile dimineții se ridică în străveziul văzduh al primăverii glasul clopotelor vestind: „Hristos a înviat cu moartea pe moarte călcînd și celor din mormînt viață dăruindu-le”, simt că împreună cu mine multe suflete credincioase tresar de bucuria duhovnicească a biruinții vieții asupra morții și toți creștinii ne amintim cu evlavie că Jertfa Domnului pe Cruce a fost împlinirea profetiilor și împlinirea mintuirii noastre, că prin moartea Lui boldul păcatului și al morții a fost rupt și zdrobit.

Lumina luminărilor ne amintesc de lumina Evangheliei Domnului și de învățătura Lui despre înviere. Zi de zi, Învățătorul și-a pregătit ucenicii pentru clipa grea și dureroasă a răstignirii și-n același timp le-a insuflat nădejdea min-giitoare și întăritoare a învierii celei de a treia zi (cf. Mt. 16, 21 și 20, 19).

Îl vedem pe Iisus Hristos împrăștiind îndoiala saducheilor (cf. Mt. 22, 23—32 și Lc. 20, 35—38) și mai ales dăruind Bisericii Sale garanția învierii și a vieții veșnice prin sfința și dumnezeiasca Euharistie (cf. Ioan 5, 21—29 și 6, 30—58).

Cina cea de taină și mormîntul gol sint nedespărțite!

Fără a gusta „cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste din piinea cea cerească și din potîrul vieții” nu vom putea înțelege și primi lumina învierii.

Uimirea, bucuria și fericirea duhovnicească a ucenicilor din grădina învierii a trecut mai întîi prin foisorul din Sion al Cinei celei de taină.

În zorile abia mijinde pîlpie steluțele atîtor luminări, amintindu-ne că zorile învierii au adus vestea biruinții vieții asupra morții și lumina soarelui păcii.

Domnul, la a cărui naștere îngerii au vestit „pe pămînt pace și între oameni bună voie”, și-a început activitatea pămîntească fericind pe făcătorii de pace (cf. Mt. 5, 9) și și-a pecelluit biruința Sa asupra morții vestind și dăruind pace ucenicilor Săi (cf. Lc. 24, 36; Ioan 20, 19—21 și 26) încredințați acum pe deplin de învierea Învățătorului lor.

Veacuri și veacuri, odată cu Învierea Domnului, s-a vestit lumii de către Biserica Sa dreptmăritoare și pacea Lui.

Totuși de multe ori, în zbuciumatele veacuri trecute, pacea a fost alungată ca o biată cenușăreasă, la marginile vieții și de multe ori scoasă cu totul afară de stăpînitorii hrăpăreți ai lumii.

Astăzi, cînd popoarele luptă pentru pace, simțim și sintem convinși că pacea nu trebuie să fie un bun trecător, ci un bun veșnic, că pacea va birui pentru totdeauna.

Astăzi, odată cu învierea Domnului Hristos, se înalță convingerea noastră creștină în viața și pacea omenirii în care credem, pentru care ne rugăm și luptăm. În zorile aurii ale dimineții învierii, odată cu bucuria duhovnicească și însușită cîntare ce vestește înfrîngerea păcatului și a morții, intonăm și imnul de pace dăruit de Mintuitorul ucenicilor Săi după slăvita Sa Înviere! Și în ziua prea luminatului praznic al Învierii Domnului, an de an, se va întări în cugetele noastre statornică și sfința încredințare că din mormînt, prin înviere, ne-a răsărit nouă viața și pacea cea veșnică și ne vom strădui tot mai mult să fim fii ai păcii, să sprijinim lupta popoarelor ca imnul păcii netulburate să se întindă peste toată fața pămîntului.

Pr. Ilie V. Iacobescu

Învierea Domnului

„Ce căutați pe cel viu între cei morți? Nu este aici, ci s-a sculat. Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit fiind încă în Galileia, zicînd că trebuie să fie dat Fiul Omului în mîinile oamenilor și să fie răstignit și a treia zi să învieze”. Acestea sint cuvintele grăite de îngerii către femeile mironosițe, care au venit duminică foarte de dimineață ca să ungă trupul lui Iisus cu mirese și miruri, și au găsit mormîntul gol. Ingerii le spun că Iisus a înviat, așa cum El însuși a vestit ucenicilor Săi înainte de patîma Sa. Și femeile mironosițe „și-au adus aminte de cuvintele Lui” și au mers și au spus ucenicilor Lui toate cele întimplăte cu ele la mormînt și cele grăite de îngerii. Apostolilor însă nu le venea să creadă: li se părea totuși „o poveste”. Atunci Petru și Ioan au alergat la mormînt și s-au mirat cînd au găsit mormîntul gol. Iisus nu era acolo. În mormînt erau numai giulgiurile. După aceea Mariei Magdalena, care plîngea la mormînt, i s-a arătat Domnul cel înviat, dar ea a crezut că e grădinarul aceluia loc și l-a recunoscut pe Iisus abia după ce El a vorbit cu ea. Apostolii însă n-au crezut cele spuse de ea. Luca și Cleopa călătoreau spre Emaus cu un călător necunoscut, care le spune că așa se cădea după proroci ca Iisus să pătîmească și apoi să învieze. Așa de mult s-au legat Luca și Cleopa de acest călător, încît — spre seară fiind — l-au invitat să rămînă cu ei în satul acela. Dar cînd s-au așezat la cină și călătorul a luat piinea, a binecuvîntat-o, a frînt-o și le-a întins bucățile, ei au recunoscut că acest călător este Iisus însuși. În aceea clipă călătorul s-a făcut nevăzut. Uimiți, au părăsit cina și casa și au alergat la Ierusalim, spunînd ucenicilor cele întimplăte. Iar apostolii nici pe ei nu i-au crezut.

Și cînd ucenicii vorbeau despre aceste vești neobișnuite, Iisus a apărut în mijlocul lor, deși casa în care erau adunați ucenicii era cu ușile încuiate. Iisus le-a zis: Pace vouă! Iar ucenicii s-au înfricoșat, crezînd că „văd duh”. Iisus însă le-a arătat mîinile și picioarele și i-a convins că El este. Le-a adus aminte de cuvintele Lui dinainte de patîmă și a încheiat zicînd: „Așa este scris (în Vechiul Testament, n.n.) și așa trebuia să pătîmească Hristos și a treia zi să învieze din morți și să se propovăduiască în numele Lui pocăința și iertarea păcatelor la toate neamurile, începînd de la Ierusalim. Iar voi sinteți martorii acestora”. Toma însă nu era de față. Cînd a venit între ucenici, aceștia i-au spus: „Am văzut pe Domnul”.

Toma n-a crezut. El a răspuns că nici nu va crede decît dacă va vedea cu ochii lui și va pipăi cu mîna semnul cuielor și rana coastei Lui. După 8 zile, adică duminica următoare, Iisus cel înviat s-a arătat din nou ucenicilor — ușile fiind încuiate — și le-a zis: Pace vouă. Apoi a chemat pe Toma să pună mîna în coasta Lui. Iar Toma a recunoscut pe Iisus și a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Iisus i-a răspuns: „Pentru că m-ai văzut ai crezut. Fericii cei ce n-au văzut și au crezut” (Lc. 24, 1—48; In. 20, 1—29; Mc. 16, 1—14).

Acestea sint cîteva din întimplările, împreunate cu Învierea Domnului. De aici se vede că Apostolii și mironosițele nu se așteptau să învieze Domnul. Ei l-au văzut răstignit, l-au știut mort, așezat într-un mormînt, cu piatră mare deasupra și pecelluit. Ei erau deznădăjduiți și credeau că prin răstignirea și moartea lui Iisus totul s-a sfîrșit. Toate nădejile lor în izbăvire prin Iisus Hristos s-au spulberat. De aceea, deși văd mormîntul gol, nu le vine să creadă că Iisus a înviat. Cînd femeile mironosițe le spun cele zise de îngerii, cînd Maria Magdalena le spune că a vorbit cu Domnul, cînd Luca și Cleopa le spun cele întimplăte pe drumul spre Emaus, Apostolii rămîn mirați și nu cred că Iisus este viu. Chiar cînd apare Iisus Hristos în mijlocul lor, ei cred că e un duh și nu se gîndesc că e Iisus. Abia după ce

le vorbește, le explică prorociile, ei se limpezesc, încep să înțeleagă. Toma însă, neînd prezent, nu crede pînă nu se arată iar Iisus în mijlocul lor și îl agrăiește. De altfel, ca și Toma, nici ceilalți Apostoli n-au crezut pînă ce nu l-au văzut pe Iisus în mijlocul lor.

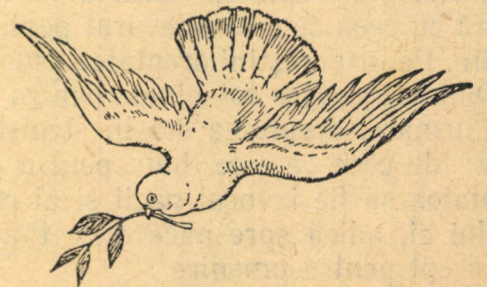
Cu mare greutate s-au lăsat convinși Apostolii de învierea Domnului. Aceasta era un lucru, pe care nu-l puteau pricepe. Ei au văzut cum Iisus a înviat pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair, pe Lazăr din Betania, dar toți aceștia s-au trezit la viața de dinainte, cu trupul lor obișnuit. Învierea lui Iisus era cu totul deosebită. Primul lucru neobișnuit era că Iisus a dispărut din mormînt. Cum poate un mort să iasă din mormînt? Doar la învierea lui Lazăr, oamenii au ridicat piatra de pe mormînt și așa Lazăr reîntors la viață prin cuvîntul lui Iisus a putut să iasă din mormînt. La Iisus n-a fost nimeni care să ridice piatra de pe mormînt. El a ieșit din mormînt, în vreme ce piatra era pe mormînt. Cînd au venit mironosițele și îngerul a ridicat piatra, mormîntul era gol. Așa l-au găsit mormîntul și Petru și Ioan, văzînd în el numai giulgiurile. Lazăr, după ce a înviat, trăia între oameni ca și mai înainte. Iisus cel înviat se arată Mariei Magdalena și dispăre, se arată lui Luca și Cleopa și dispăre, se arată ucenicilor — ușile fiind încuiate — și dispăre. Vreme de 40 de zile — se arată ucenicilor, le vorbește, îi învață, și dispăre. Ca după 40 de zile să urce pe munte, să-și ia rămas bun de la ei, să se înalțe la cer, la Tatăl, făgăduindu-le că le va trimite pe Duhul Sfînt și că ei vor fi mărturii ale vieții și învierii Lui. De fapt, după pogorirea Duhului Sfînt peste Apostoli, ei au vestit Evanghelia Domnului în multe părți ale lumii.

Iisus cel înviat are trup, dar trupul acesta nu e ca trupul obișnuit. E un trup care iese din mormînt piatra fiind pe mormînt, care intră și iese din casă ușile fiind încuiate, se face văzut și apoi devine nevăzut. E un trup înduhovnicit, care ține de veșnicie, nu de vremelnicie.

Cu acest trup s-a înălțat „la cer”, adică s-a întors la Tatăl, întru mărirea Sa dumnezeiască (In. 16, 28). Și se va arăta iarăși la venirea a doua „cu putere și cu mîrire multă”, cînd Domnul nostru Iisus Hristos va judeca viii și morții (Mt. 24, 30; 25, 31—46). Pînă aiunci Iisus este cu noi în Biserica Sa, dar nevăzut, pe masa Sf. Altar, în Sf. Împărtășanie și în celelalte Sf. Taine, este cu noi în rugăciunea noastră, în faptele noastre cele bune, precum a făgăduit: „Iată eu cu voi sint în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Mt. 28, 20). Căci tot binele pe care-l facem, îl facem prin harul, prin lucrarea lui Iisus Hristos în sufletele noastre, cu ajutorul Lui. Prin El sintem plini de dragoste față de frații noștri, prin El sintem smeriți și îndelung răbdători, prin El sintem buni și blîzi, prin El sintem făcători de pace. Căci El ne cheamă și ne ajută să fim fii ai iubirii, smeriți și blîzi, făcători a toți binele, rugători și luptători pentru „pacea a toată lumea”.

În felul acesta vom dovedi că și noi am murit și am înviat cu Hristos, adică am murit păcatului și am înviat la o viață nouă, viață de fapte bune, că puterea Domnului celui înviat lucrează înnoirea noastră, zi de zi, ca să fim și noi părtași la învierea cea de obște, la mărirea gătită tuturor celor ce împlinesc poruncile Lui și fac voia Lui.

Pr. N. Mladin

Să lucrăm binele

Istoria poporului evreu, a legăturilor lui cu Dumnezeu, așa cum este cuprinsă ea în cărțile Vechiului Testament, constituie o pildă vie pentru noi creștinii în multe privințe, o pildă din care putem culege multe învățături pentru mai buna noastră viață în lume.

Știm de pildă că poporul iudeu aducea lui Iahve diverse jertfe, care se practicau cu o seamă de prilejuri. Și ele se aduceau cu adevărat cu regularitate și nu cu zgîrcenie de către fiii poporului iudeu. Se întâmpla însă ca aceste practici să devină simple forme goale, care nu le ajuta cu nimic ca ei să devină mai buni, mai drepi, așa cum îi voia Dumnezeu.

Ba mai mult, uneori Dumnezeu îi muștra direct, spunându-le cuvinte ca cele rostite prin gura profetului Osea: „Milă voișc, nu jertfă” (Osea 6, 6), dragoste de oameni adică, înțelegere față de nevoile lor, ajutorarea lor. Căci „ce-mi folosește mulțimea jertfelor voastre?”, întrebă Domnul prin gura profetului Isaia (I, 11), arătând totodată ceea ce El dorește de la ei în astfel de cuvinte: „Nu mai faceți rău înaintea ochilor mei. Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanilor, apărați pe văduvă” (Isaia I, 16—17), căci fuga de rău, ajutorarea semenului, a celui lipsit și neajutorat, lucrarea binelui în toate chipurile sînt jertfele pe care le iubesc Eu, parcă vrea să le spună Cel Atotputernic.

Dar nu numai jertfele ci și postul se practica de multe ori cum nu trebuie, reducîndu-se numai la respectarea cu strictețe a anumitor mîncări și neglijîndu-se cu totul postul faptelor, căci postul tău este zadarnic atîta timp cît tu continui să faci rău, să asuprești pe cei mai slabi decît tine, sau să fii în robie pe semenul său.

Iată însă că acest păcat, acest mod sau acest fel de a crede că sîntem plăcuți Domnului prin practicarea anumitor forme cultice, fără a ne strădui să devenim mai buni și a face cît mai mult bine, acest păcat sau această credință greșită nu s-a stins, ci ea este destul de răspîndită și printre noi creștinii.

Căci ne este dat să vedem și azi credincioși și credincioase de ale noastre care cunosc Psaltirea din doască-n doască, citesc cu multă regularitate cărți sfinte, postesc și fac crucile mari și multe și altele de acest fel, dar numai atît, căci nu participă și cu inima la aceste acte, fiind plini de răutate și invidie, iar dragostea creștină fiindu-le adesea cu totul răcită. Un exemplu tare grăitor ne vine în minte în această privință. O femeie trăia în satul nostru, care făcea mult caz de credința sau religiozitatea ei. Postea, așa cum am arătat, era văzută adesea citind cărți religioase, nu lucra în zile de sărbătoare, dar avea o inimă de iască, o gură care nu știa ce-s vorbele bune, era în ceartă cu toți copiii ei. Ea a căzut și a murit, alergînd după niște copii, care îndrăzniseră să ia niște pere dintr-un pom ce se lăsa darnic peste poarta ei.

Dumnezeu nici într-un caz nu ne vrea așa. Mîntuitorul Iisus Hristos nici într-un caz nu ne învață așa. El ne învață să împlinim formele cultice, să ne rugăm, să căutăm slujbe bisericesti, dar să fim și plini de dragoste față de semenii.

Atît Mîntuitorul cît și Sf. Apostoli ne amintesc mereu să fim cu multă luare aminte să nu cădem într-o falsă pietate sau falsă credință, practicînd anumite forme goale, fără a le umplea cu dragostea noastră de Dumnezeu și de oameni.

În Evanghelia după Matei, Iisus-Domnul de două ori amintește cuvintele profetului Osea: „Milă voișc, nu jertfă” (Matei 9, 13; 12, 7). Pe cărturari și pe farisei îi muștra fără cruțare, pentru că se laudau că dau zeciuială din izmă, din mărar și din chimăn, respectau adică sau împlineau cele mai ușoare prevederi ale Legii vechi,

sfidînd însă cu totul poruncile de căpătii ale Legii, ca: dragostea, mila și credința. „Povățuitori orbi, care strecurați țințarul și înghițiți cămila.. Voi curățiți partea cea din afară a paharului și a farfuriei, iar pe dinăuntru sînteți plini de răpire și de nedreptate” (Matei 23, 23—25). „Faceți milostenie cu cele ce vă prisosesc și atunci toate ale voastre vor fi curate” (Luca 11, 41). Grăitoare sînt apoi și cuvintele rostite de Domnul în Predica de pe Munte: „Nu tot cel ce zice Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu” (Matei 7, 21), sau cînd zice cu un alt prilej: „Ce mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți cele ce vă zic vouă?” (Luca 6, 46).

„Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în fapte” ne învață și Sf. Apostol Pavel (I Cor. 4, 20). Și tot el spune în altă parte: „Nu auzitorii legii sînt drepi înaintea lui Dumnezeu, ci plinitorii legii se vor îndrepta” (Rom. 2, 13), „cuvinte care vor să spună că nu cei care cunosc poruncile legii sînt bine plăcuți Domnului, ci cei care le cunosc și le împlinesc efectiv, adevăr pe care îl întărește și Sf. Iacob cînd zice: „Să fiți făcătorii cuvîntului iar nu numai ascultătorii lui, amăgindu-vă pe voi înșivă” (Iacob 1, 22). Deci: să ascultați legea dar să nu rămîneți numai cu ascultarea, ci să și faceți ceea ce spune legea.

Sfinții Părinți zăbovesc și ei de multe ori asupra acestei învățături, că adică atît postul, cît și rugăciunea, cît și mersul la biserică precum și celelalte manifestări văzute ale credinței noastre, trebuie să le împletim strîns cu străduința noastră continuă de a fi tot mai buni și tot mai de folos semenilor noștri, căci numai în acest fel atît postul cît și rugăciunea și toate celelalte își primesc adevărata valoare. Iată de pildă ce ne spune Sf. Ioan Gură de Aur: „Eu cunosc pe mulți care spun că trebuie să ne plîngem păcatele, dar nimic mare nu fac; postesc poate regulat și poartă haine aspre, dar iubesc banii mai mult decît circumari, se aprind de minie mai mult decît fiarele sălbatice și se bucură de hulele aruncate asupra aproapelui mai mult decît se bucură alții pentru laudele ce li se aduc”.

Tilcuind cuvintele profetului Iona: „Și a văzut Dumnezeu că fiecare s-a întors din calea cea rea” (Iona 3, 10), fapt pentru care cetatea ninivitenilor a fost cruțată, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Nu zice că a văzut postul lor cel îndelungat, nici sacul sau cenușa pe care și-o puseseră pe cap, și acestea nu le spun cu gîndul de a desființa postul, să nu fie una ca aceasta, ci îndemnînd ca odată cu postul să se facă și ceea ce este mai bun decît postul: aceea adică de a se depărta cineva de orice răutate”. Tot în această ordine de idei, acest Sf. Părinte ne spune: „Nimic nu poate face pe cineva a fi următor sau imitator al lui Hristos, ca a se îngriji de fratele și aproapele său. Chiar de ai posti, sau te-ai culca pe jos pe pămînt sau altceva de acest fel ai face, iar de aproapele tău nu te îngrijești, nici un lucru mare n-ai făcut”. Sau cum zice în altă parte: „Chiar de-ai sta nemîncat, chiar de-ai dormi pe pămînt, chiar de-ai mîncă cenușă și ai plînge mereu, dar cu nimic nu vei folosi pe altul, nimic mare n-ai făcut”.

*

Să ne ferim deci de o viață creștină seacă, constătătoare numai din forme goale, lipsite de dragostea de Dumnezeu și de oameni, singurele care dau preț vieții noastre creștine. Să nu fim mereu cu numele Domnului pe buze, cum au obiceiul unii creștini, nimic făcînd însă, sau puțin ostenînd ca numele Lui să se slăvească prin faptele lor bune.

Să împletim rugăciunea noastră, și postul și toate ale noastre cu dragostea de Dumnezeu și de oameni, căci chiar „de aș grăi în limbi omenești și îngerești — ca să încheiem cu înțeleptele cuvinte ale Sf. Apostol Pavel — iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval sunător. Și de aș avea (darul) proorociei, și de

Sf. Ioan Gură de Aur:

Invățătura la Sfintele Paști

Iată a venit la noi praznicul cel dorit și mîntuitor, ziua învierii Domnului nostru Iisus Hristos, temelul păcii, pricina împăcării, îndepărtarea războaielor, nimicirea morții. Astăzi credințioșii s-au amestecat cu îngerii, iar cei îmbrăcați cu trup înaltă împreună cu cei fără de trupuri cîntări de laudă. Astăzi surpată este tirania diavolului; astăzi s-au dezlegat legăturile morții și biruința iadului a dispărut; astăzi este iarăși vreme potrivită să rostim acel cuvînt profetic: „Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința?”. Astăzi porțile cele de aramă le-a sfărîmat Stăpînul nostru Hristos și a pierdut iarăși fața morții. Dar ce spun fața? A schimbat numirea ei, căci nu se mai numește moarte, ci adormire și somn. Mai înainte de venirea lui Hristos și de economia crucii, chiar numele morții era înfricoșător. Și aceea care mai înainte de înviere avea chip înfricoșător, acum, după înviere, a ajuns ușor de dispregiut.

Ai văzut cît de strălucită este biruința învierii? Din pricina învierii ni s-au dat mii de bunătăți; din pricina învierii a fost surpată înșelăciunea demonilor; din pricina învierii ne silim către dorința celor viitoare; din pricina învierii, deși îmbrăcați în trupuri, dacă vom muri, nu sîntem cu nimic mai prejos decît cei fără de trupuri. Astăzi s-au făcut biruințele cele strălucite ale noastre; astăzi Stăpînul nostru, după ce a biruit moartea, după ce a surpat tirania diavolului, ne-a dăruit, prin înviere, drumul spre mîntuire. Așadar toți să ne bucurăm, să săltăm, să ne veselim. Că deși numai Stăpînul nostru a biruit și a înălțat trofeul de biruință, totuși veselie și bucuria este și nouă comună.

Culegere: D. Călugăr

Hristos a înviat!

E plin de mireasmă văzduhul, din iarbă și flori,
Din cădelniți se-nalță fum de tămîie în zori;
Și clopotele-anunță cu glas maiestos,
Că-a-nviat din groapă Mîntuitorul Hristos.

Tresari de bucurie creștine — că viața răsare
Călcînd peste moarte cu putere mare
Unește-ți azi glasul cu-al celor ce cîntă:
Hristos a înviat și cu pace ne binecuvîntă!

D. N. Nistor — Năsăud

Hristos înviat-a din morți

Erau agățate prin ramuri
Stele

În ramuri de umbră și noapte
Pe stîncă de piatră luceau flori de rouă
Și flori care țin dimineața
Ascunsă-n petalele albe,
Dormeau.

Dar zgomot, cutremur și scrișnet de piatră
Răsună în zorii de ziuă
Se clatină stele, căzute pe lacuri
Lumini ca de fulger ard aripa nopții
Se clatină stele, sorbite de lacuri.

Domnul aduce iubirea și pacea ne-o lasă:
„Iubiți adevărul și pacea”.
Vin îngerii și cînt învierea mărită:
„Hristos înviat-a din morți...”
Cîntați, ucenici, învierea
Cîntați, credincioși, învierea!
„Hristos înviat-a din morți...”

D. Ichim

aș cunoaște toate tainele și toată știința, și de aș avea atîta credință încît să muț și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sînt. Și de aș împărți toată avuția mea, și de aș da trupul meu să ardă, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește” (I Cor. 13. 1—3).

Diacon Gh. Papuc

Despre iubire

În creștinism iubirea e cea mai mare virtute, cuprinzând în ea pe toate celelalte. În această privință Sf. Ap. Pavel spune că iubirea e pînă-țata legii (Rom. 13, 10), adică desăvîrșirea ei: N-am venit să stric legea, ci să o desăvîrșesc, spune Domnul nostru Iisus Hristos și această desăvîrșire constă în iubire.

Nu ne mirăm deci, că atunci cînd Mîntuitorul e întrebat de un ascultător ce să facă pentru a moșteni viața de veci, Acesta îi spune pilda samarineanului milostiv, în care se explică această desăvîrșire a legii prin iubire. Legea reprezentată prin levitul și preotul legii vechi, deci cei mai asidui împlinitori ai acestei legi, nu e în stare a scăpa din nenorocire, a mîntui un om „aproape mort”, pînă cînd nu vine un samarinean, care prin fapta iubirii numai, împlinește ceea ce legea nu putuse să facă. Din această cauză unde sînt toate celelalte virtuți, dar lipsește iubirea, acolo poate fi orice, dar nu este creștinism: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii mei, de veți avea dragoste între voi” (Ioan 8, 35). Deci unde nu e iubire nu se pot găsi nici creștini, nici ucenici ai lui Hristos. Iată de ce și Sf. Ap. Pavel, vorbind despre cele trei mari virtuți, spune că dintre toate acestea cea mai mare e iubirea (I Cor. 13, 13). Nu numai atît, dar și celelalte virtuți numai prin iubire devin rodnice, numai prin iubire capătă un caracter creștinesc, numai prin iubire se orientează, fără iubire luînd o îndrumare rea.

De ce preotul legii vechi nu a ajutat pe omul căzut în nenorocire? Desigur că atunci cînd a trecut pe lingă el, a cumpănit în gîndul lui toate preceptele legii, le-a întors și pe o față și pe alta, n-a luat în seamă însă iubirea și atunci toată legea a rămas steapă, n-a dat rod. Iubirea samarineanului însă, fără a-și face tot felul de socoteli, a dat rod, a scăpat, l-a însănătoșit pe omul căzut între tîlhari.

De ce, fariseilor și cărturarilor, care făceau caz de atîta zel în rugăciune, în împlinirea cu scrupulozitate a legii, încît dau zeciuială și „din izmă și din untariță și din orice legume” (Luca 11, 42), cu toate acestea Mîntuitorul le spune „vai vouă”? Pentru că lăsa la o parte iubirea care trebuia să desăvîrșescă ceea ce făceau ei: „...Mila, credința, pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați”.

De ce închiziția catolică schingiuia și chiar omora în numele credinței oameni? Pentru că, răspund închizitorii, voiau să întindă credința, credința în Iisus Hristos. Iată cum în numele credinței, în numele lui Iisus Hristos, dacă lipsește iubirea poruncită de El, s-au făcut și se fac fapte rele.

De ce dorința Mîntuitorului, ca toți cei ce vor crede în Dinsul să fie una, nu a fost respectată? Pentru că lipsind iubirea a apărut mîndria ereticului și schismaticului și ura între credincioși și fanatismul în credință, care au dus la dușmănie, dezbinare.

Dar și din punct de vedere social, lipsa iubirii îndrumă orice activitate spre rău.

Sînt oameni care își pun toată munca lor în slujba științei — și bine fac. Știința duce omnia la progres. Ea a perfecționat și perfecționează uneltele de muncă, a inventat și inventează altele, ușurează munca, dînd randament mare și prin aceasta duce la fericirea omului. Dar aceasta se întîmplă atunci cînd omul de știință e plin de iubire față de semenul său și astfel știința o pune în slujba vieții, fericirii omului. Se întîmplă însă în Apus că unii oameni de știință lipsiți de iubire pentru om pun rezultatele științei nu în slujba binelui, a vieții, a fericirii omului, ci în slujba morții, în slujba războiului, distrugerii omului. Așa se face că știința pusă în slujba iubirii a dat omului curentul electric cu toate urmările bune, mașinile, azi puterea atomică. Știință însă din care a fost sustrasă iubi-

rea a dat naștere armelor de distrugere — a făcut să moară milioane de oameni în camerele de gazare de la Auschwitz, Buchenwald sau alte lagăre de exterminare „științifică”.

De ce astăzi sînt oameni care în numele Domnului nostru Iisus Hristos, fac atîta caz de credință, dar susțin războiul, susțin bomba atomică, aducătoare de moarte, cînd ei știu bine că Mîntuitorul a venit ca omul „viață să aibă”? Pentru că le lipsește iubirea. Cîte rele s-ar putea înșira aci din cauza lipsei de iubire!

Sîntem urmași ai Mîntuitorului, ai aceluia care din iubire s-a dat pentru noi (In. 3, 16) și care din iubire vrea să ne mîntuiască (I Tim. 2, 4). Să ne cercetăm sufletele noastre și dacă descoperim în ele lipsă de iubire, să nu mai întîrziem o clipă. Văzînd cit rău aduce lipsa iubirii, să o întărim în sufletul nostru și de acolo să acționăm cu ea în toate actele vieții noastre, iubirea fiind virtutea care dă pacea sufletului și unirea oamenilor în prietenie, bunăînțelegere și pace.

Pr. Ioan Graure

Din învățăturile

Sf. Ioan Gură de Aur

În cuvîntul său despre iubire, Sf. Ioan Gură de Aur vorbește despre această virtute dumnezeiască, ca depre o sîntă datorie față de care toți sîntem obligați. Amintind de datorile bănești care se pot voi între oameni, pomenește de sînta datorie ce o avem de a ne iubi unii pe alții, datorie care este nespus de mare, avînd în vedere iubirea lui Dumnezeu față de credincioși. Astfel zice el: „Îi laudăm pe cei ce nu datorează nici un ban, dar sînt mai vrednici de laudă cei ce se socotesc datori în dragoste”. De împlinirea acestei datorii se leagă toată străduința de mîntuire a credinciosului. La săvîrșirea acestei porunci poți găsi răsplată din partea semenilor, dar și lipsa lor de recunoștință. În această stare, încurajînd pe dăruitor, el spune: de ai primit răsplată pentru fapta ta, ți s-a răsplătit omenește, iar de ai făcut bine fără să ți se răsplătească din partea semenului „pe Dumnezeu îl faci datornic ție”. De aici indemnul: în faptele tale „să nu aștepti răsplată mare”, căci în acest caz vei avea răsplătire și de la Dumnezeu.

Căutînd să-i aducă pe credincioși să-i facă drepti în judecarea aproapei, le spune: „Dacă n-ai știut să te faci folositor ție, cum vei putea să folosești semenului? Dacă nu ști să împaci pe ale tale, cum vei ști să aduci la rînduială pe cele afară de tine?”.

Dorînd să aducă pe fiecare la o cercetare de sine, sîntul Ioan Gură de Aur dă prilej fiecăruia să-și cunoască și să-și cerceteze viața sa în legătură cu viața semenilor. „Nu vrei să fi nedreptățit? Insuși fi cînstit față de altul”.

Din indemnurile de mai sus Sîntul Ioan Gură de Aur scoate o lege de viață pentru credincioșii săi, și pentru noi toți. „Acele fapte să le săvîrșim față de aproapele nostru, pe care dorim să le săvîrșescă acesta față de noi. După cum sufletul fără trup, sau trupul fără suflet nu se pot numi omul întreg, tot astfel nici iubirea față de Dumnezeu, dacă ea nu e în strînsă legătură cu iubirea față de aproapele”.

Socotînd legăturile între oameni și felul cum să se ajute între ei, Sîntul Ioan Gură de Aur folosește astfel de cuvinte: „Voiești să-l vindec pe cineva? Spre aceasta ești dator, nu numai să-l ajuți, ci și bine să-i faci cînd alții caută să-i aducă supărări. Astfel cere iubirea. Ea ne vrea în slujba ajutorării aproapei. Cel ce iubește cu adevărat pe aproapele, vrea nu numai să-i poruncească, dar și să i se supună. Unul ca acesta se bucură mai mult cînd se supune altuia, decît cînd îi poruncește”.

Cuvintele de mai sus, sînt cărări de lumină pentru credincioșii din toate vremile.

Astăzi, cînd se caută cu osîrdie înțelegere pașnică, cuvintele Sfinților Părinți au darul de a

Profetul Natan mustră pe David

Domnul a trimis pe Natan la David.

Natan s-a dus și a grăit către el:

— David, rege în Israel!

Doi vecini sînt în cetatea ce-i sub stăpînirea ta, Unul are turme multe, celălalt o mieluşea
Ce la sinul lui o culcă și-i dă apă din ulcică
Și cu piine o hrănește, dragă fiindu-i ca o fiică.
I-a făcut sălaş în casă, nu în deal și nici în vale
Și-o grijește cum o mamă poartă grijă fiicei sale.
Iată însă că într-o noapte vine un oaspe la bogat
Din cirezile de vite și de oi nu s-a ndurat,
Ca să pregătească masă oaspei, ci-ntr-o clipită
A furat de la vecinul mieluşeaua lui iubită.
Sfîșiatu-i-a grumazul și apoi a pregătit
Cină-n belșugată foarte pentru noul său venit.
Fă dar rege judecată și pe strîmb îl împresoară!

— Viu e Domnul, omul ăsta vrednic este ca să
moară
Chiar acum, fără zăbavă, grabnic vreau să-i
secer firea
Cum de n-a pierit atuncea cînd mocnea nele-
giuirea?
Cu o zi mai înainte, ba... cu trei... ba nu... din
fașă,
Lepădat de tot din clipa cînd a fost moșit de
moașă.
Unde-i? Adămi-l de grabă, să-l strunesc cumplit,
să-l cert

Nu am milă și nu-l iert.
Ci de moarte să-l gătești.
— Drept grăit-ai, că tu ești
Omul ce voiai să-l seceri și să-l zmulgi din
rădăcină!

...Săgetat de cele zise de profet, David suspină
Din adinc și la tot pasul și a neputință-și frînge
Mîinile și începe a plînge.
Și-năuntru-i se muncește —
Clătîndu-se nu aude, nici nu vede, nici grăiește,
Ci mereu se înouăază, se frămîntă pas cu pas
Pînă cînd durerea-i mută, frămîntată, prinde
glas.

Ca și cînd sub ochii turburi i s-ar fi deschis
mormîntul
Zguduit cu mîna-și rupe dintr-un colț în alt
veșmîntul
Și în hohote de lacrimi se proșterne la pămînt.
— Dumnezeu cel sînt, Dumnezeu cel sînt!
Ce-am făcut? Aveam de toate, diamante și
rubine,

Pivnițe bogate în vinuri și hambarele prea pline,
Chilimbar grămezi și aur scilpitor bătut în drugi
Și tot am poftit femeia prea plecatei mele slugi,
A lui Urie hetitul, vîrsînd sînge în zadar
Am păcătuit amar, am păcătuit amar.
Doamne nu mă lepăda
Pentru făr-delegea mea, pentru făr-delegea mea,
Că-s cumplit împovărat,
Doamne, pot să fiu iertat?
Căci nimica nu mai sînt
Dumnezeule cel sînt, Dumnezeu cel sînt.
Și în lacrimi de căință l-a ajuns răcoarea serii
Dimineața și amiaza tot sub săbiile durerii,
Și cu glas sfîrșit plîngea
Doamne, șterge fapta mea, Doamne, șterge
fapta mea.

Iehova l-a ascultat
Și în viață l-a lăsat
Dar de-atunci din pragul serii
I-a trimis Iehova-n casă, sabia cruntă a durerii.

L. Idomir

deschide căi de înțelegere pentru sufletele noastre.

Innoirea sufletului prin învățături mîntuitoare aduce vieții noastre o statornicie în bine și o întărire pe calea sporirii în virtute și în pacea mult dorită de toți oamenii de bine.

Arhim. Serafim Popescu